

suurt illo ja õitsamist test Fülla Eulis.
Ta läks selle heale järrele, ja tulli wimaks
kõrtsi ette, kus ta ühhe sure hulka rah-
wast leidis, kes ennamist keik joobnud
täis ollid fui püssid. Monned pühherda-
sid pitkali maas mudda sees, ja ei tead-
nud taewast eggia maast: teised öfsenda-
sid aia áres; veel teised tuiskusid alla pe-
ál, karjusid ja laulsid fui jõlledat: kuts
meest ollid teine teise karjus kinni, ja
tuiskusid ennaist fui riggedad foerad. Kui
Joseph sedra näggi, sai temma meel väg-
ga haigeks, ja ta tahtis jallapeält üm-
berpöörda ja sälle koo pole misina, fest ta
mõtles: „mis ma lähhän selle rahwaga
tüllitsema, kel õiget meest peas ei olle.
Jummal maesa mo tullemisje waewa!”
Ta olli jo ümberpöörmas; agga üks
joobnud seggaue mees hündis tedda tag-
gas. „Ruhho sa lähhäd, wennike?” —
mõtles se mees. — „Euse onimeti ligge-
„ma”

„male, ja katsu meie illo, ja olle rõmus
„meiega!” — Ja nenda hakkas ta Jo-
sep i ëäewarrest kinni ja weddas tedda
pool wåggise, kõrtsi ette. „Kõrtsemik!”
Pissendas ta, „to wina!!” — Kõrtsemik
tulli wina puddeliga, ja se mees tahtis
wåggise Josepile suitait wina sisse walla-
da: agga Joseph tämmas tedda, ütteldes:
„olle tertve, naber, omima hea tahtmis-
„se polest; agga árra vanne pahhaks,
„et ma sinno heateggemist ei woi was-
„towötta.”

Se mees. Egga Jummalala wiljoke
kahio ei te!

Joseph. Tõssi kui, fui meie sedda kas-
sinast ja ülespäinis ihho toidusseks ja ter-
nisse ülespiddamisseks pruksime. Agga
liig teeb kahjo iggas asjas.

Se mees. Egga üks sutdis liaks ei olle.

Joseph. Jo üks pool sutdis on liaks,
fui ma sedda õigel aial ei wõtta, ja il-